

Παναγιώτης Σωτήρχος

«ΠΡΟΣΔΟΚΩ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΝΕΚΡΩΝ...»

Η ΑΓΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑΣ

(«Τόλμη», Οκτώβριος 2002)

Βράδυ. Μου τηλεφώνησαν ξαφνικά πως πρέπει να μιλήσω σε μία εκδήλωση για την αγιότητα της Μικρασίας. Αντιλόγησα πως δεν είμαι ιστορικός, μήτε θεολόγος. Επέμεναν. Υποχώρησα. Όχι από αδυναμία, αλλά από την μνήμη της μάνας μου της Μικρασιάτισσας, από τα μέρη των Κυδωνιών, που φύτεψε μέσα μου τον καημό. Κι αντί να πάρω πέννα και χαρτί να γράψω, πήρα μία φωτογραφία της, σαν μικρό παιδί που ζητά την βοήθεια της μάνας του...

Κοίταξα κάμποση ώρα την φωτογραφία. Κι αναλογίστηκα τα μικράτα μου, όταν την έβλεπα να κάνει το σταυρό της και να λέει «Έλα, Χριστέ και Παναγιά», πριν από κάθε δουλειά του σπιτιού. Μπουγάδα στη σκάφη, μαγείρεμα, ράψιμο, καθάρισμα... Κι έλεγα μέσα μου, με το παιδικό μυαλό των έξι – εφτά χρονών: «Δεν προλαβαίνει να κάνει όλες τις δουλειές μόνη της, και φωνάζει την Παναγιά να την βοηθήσει». Γιατί είμαστε μεγάλη φαμίλια και φτωχή και δεν μπορούμε να έχουμε παραδουλεύτρα η δούλα, όπως τις λέγανε τότε.

Έλα, Χριστέ και Παναγιά, έλεγε κι έκανε το σταυρό της.

Κι εγώ μικρός, αλλά περίεργος, καθόμουν κοντά στην πόρτα για να δω αν θα μπει στο σπίτι μας η Παναγιά, να βοηθήσει τη μάνα μου. Δεν την έβλεπα όμως να μπαίνει, κι έλεγα με τον νου μου: «Μπορεί να μπαίνει απ' την πόρτα της αυλής και γι' αυτό δεν πήρα χαμπάρι». Πήγαινα λοιπόν και στην αυλή να δω την Παναγιά και δεν την έβλεπα ποτέ. Φαίνεται όμως ότι την έβλεπε η φτωχιά και βασανισμένη μάνα μου, γιατί σαν τέλειωνε την μπουγάδα η το τηγάνισμα στην κουζίνα, την άκουγα να λέει:

-Δόξα νάχει ο Θεός και η Παναγιά, και ξανάκανε το σταυρό της.

Βλέπω την φωτογραφία της, που διασώζει την χαρμολύπη στο βλέμμα και την πίκρα και την κούραση στο βασανισμένο πρόσωπό της. Ηρωικό

και αγιασμένο βλαστάρι της Μικρασίας τούτη η γυναίκα, μας μιλούσε, πολλές φορές με δάκρυα, για τα ευλογημένα, τα αγιασμένα χρώματα της Ανατολής, όπου ζούσαν οι Ρωμηοί μονιασμένοι και αγαπημένοι, κι ώρες – ώρες μας έλεγε τα παλιά τα παραμύθια και τις ιστορίες για τον Κωνσταντίνο τον Βασιλέα και για τα θαύματα των Αγίων, που γινόταν καθημερινά και σε κάθε περίπτωση, και τις πιο πολλές φορές έκλαιγε κι έψελνε, όταν έκανε τις δουλειές του σπιτιού, γιατί οι Μικρασιάτες δεν ξεχωρίζανε την πίστη απ' τη ζωή τους και ο συχνός εκκλησιασμός έδενε σαν αλυσίδα όλες τις μέρες της εβδομάδος. Κι εγώ άκουγα βουβός και μάθαινα με το αυτί τις ψαλμοδιές της, που οι πιο πολλές ήταν για την Παναγία Θεοτόκο:

- «Από των πολλών μου αμαρτιών ασθενεί το σώμα, ασθενεί μου και η ψυχή. Προς Σε καταφεύγω, την Κεχαριτωμένην· ελπίς απηλπισμένων, Σοι μοι βοήθησον».

- «Δέσποινα και Μήτηρ του Λυτρωτού, δέξαι παρακλήσεις αναξίων σων ικετών, ίνα μεσιτεύσης προς τον εκ Σου τεχθέντα. Ω Δέσποινα του κόσμου, γενού μεσίτρια».

- «Προστασία των Χριστιανών ακαταίσχυντε, μεσιτεία προς τον Ποιητήν αμετάθετε, μη παρίδης αμαρτωλών δεήσεων φωνάς, αλλά πρόφθασον ως αγαθή...»

Έκλαιγε, έκλαιγε καθημερινά και πολλές φορές την μέρα. Και θυμούμαι μία φορά, που με κοίταξε κλαμένη, μου είπε, καθώς τρέχανε χοντρά δάκρυα πάνω στο βασανισμένο της πρόσωπο:

- Όποιος ξέρει να κλαίει, γιόκα μου, ξέρει και να ελπίζει...

Μου έκανε μεγάλη εντύπωση αυτός ο λόγος, και τον θυμόμουνά κάθε φορά που έκλαιγα, και περίμενα μετά το κλάμα να 'ρθει και η ελπίδα. Έτσι έμαθα να περιμένω σε όλη τη ζωή μου, και καθώς βλέπω πάλι τούτη την φωτογραφία και λυπάμαι, που έζησε τόσο βασανισμένα τούτη η γυναίκα, η μάνα μου, έρχεται σαν πουλάκι όμορφο η ελπίδα και μου λέγει στ' αντί:

-«Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνος»!

Είναι μία ελπίδα και μία λαχτάρα για τούτη την απλή, την καλή γυναίκα, την Μικρασιάτισσα, που τόσο βασανίστηκε απ' τα παιδικά της

ως τα ύστερά της χρόνια, κι εύχομαι ο Θεός να την αναπαύσει «εν χώρα ζώντων» για να ξεκουραστεί και να ησυχάσει από τα πολλά της βάσανα...